

„УВЕДОМЯВАМЕ ВИ, ЧЕ НА 30 МАРТ 1984 ГОДИНА ОТ 11 ЧАСА В КАБИНЕТА НА НАРОДНИЯ СЪВЕТНИК — ОКРЪЖЕН НАРОДЕН СЪВЕТ — II ЕТ., СТАЯ № 1 ЩЕ СЕ ПРОВЕДЕ ЗАСЕДАНИЕ НА ПОСТОЯННАТА КОМИСИЯ ПРИ СЛЕДНИЯ ДНЕВЕН РЕД:

1. ИНФОРМАЦИЯ ЗА ТЕНДЕНЦИИТЕ В ЗАМЪРСЯВАНЕТО НА АТМОСФЕРНИЯ ВЪЗДУХ В ГР. РУСЕ.

2. СЪДОКЛАД ВЪРХУ ОЦЕНЪЧНИТЕ ПОКАЗАТЕЛИ НА АТМОСФЕРНИЯ ВЪЗДУХ В ГР. РУСЕ.

СЪГЛАСНО ЧЛ. 13 ОТ
ЗНПНС ПРИСЪСТВИЕТО...

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПОС-
ТОЯННАТА КОМИСИЯ: [н]

[С. РУСЕВ]“

Метастази на парачоята

Струва ми се, че тази комисиия бе една от най-тежките и неблагоприятни за политическа изява. В нейното заседание участваха избрани окръжни съветници и специалисти. И едните, и другите разбираха, че изходът от затягащите се екологични проблеми не зависи от тях. Тягостно с това чувство — да

ПОСТОЯННАТА КОМИСИЯ
ПО ОПАЗВАНЕ НА ОКОЛНАТА СРЕДА
КЪМ ОБНС — РУСЕ

знаеш какво трябва да се направи и да не можеш да направиш нищо, освен да играеш познатата игра „Царят е гол!“, като симулираш, че нещо правиш. В това време въздухът на Русе се обогатяваше с нови замърсители — хлор

и хлорни производни. Знаехме, че негов емисар са химическите заводи в град Гюргево, а се правехме на „дръж ми шапката“.

Указанията, които Хигиенната инспекция получаваше, бяха: повече и по-чести замервания. А такива замервания

системно и аварийно се правеха от 1982 година.

— Трябват изследвания. Трябва със сигурност да докажем, че замърсителят е румънската страна — твърдяха шефовете. Бихме казали с тъжно чувство и без да обиждаме сътрудниците от ХЕИ и РИОПС, че като „улови“ набираха проби и като хрътки ду

шеха да не би някой от нашите заводи да изпуска хлор. Жалко и неприятно! Но е факт!

(Следва на стр 3)

К. м. н. д-р Константин
КОЛЕВ,
директор на ХЕИ — Русе

МЕГАСТАЗИ НА ПАРАНОЯТА

(Продължение от стр 1)

Никои не даваше ухо на нашите възражения, че „вода та е мокра“, че това, което правим, е простата регистрация на факти. Нямахме право да мислим, да предлагаме, да оспорваме. Началници, местни и министерски, искаха повече замервания и от много места. Развихри се параноична магия за резултати, които пък неха папките и не служеха за нищо. За изследване, закъсняло с половин час, можеше да бъде наруган, заплашван, на казан и никои не питае за ползата от тази работа.

В тази шизофренична истерия като гръм тресна предложението на инж. Стоян Русев да се внесе в Постоянната комисия материал за обгъвяванията с хлор. Тресна, защото когато си принуден дълго време да действуваш извънредно, истинската, вярната мисъл идва като трясък. Все пак поумувахме за начина как да поднесем материала. На чин, който да не дразни, по същевременно да бъде достоверен. Предложихме, че за това е най-подходяща научната

разработка. Достоверна и същевременно неразбираема за всеки. Инж. Стоян Русев е мек и приятен човек, който умее да разбира, да изслушва и да печели доверие — бих казал с качество на политически лидер. Проумя тактиката и даде зелена улица. Но когато един ден обработените материали бяха предоставени за размножение, сякаш се постъпна. Бил убеждаван, че тези хлорни разработки нищо няма да донесат освен неприятности. След като с тях се занимава лично Тодор Живков... С една дума — опасно е!

Да се убеждава инж. Стоян Русев не бе необходимо. Той бе уверен. Сам дишаше хлор. От хлорната мъгла боледуваха и неговите деца. А това им бе хубаво на земеделците, че по онова време можеха да си позволят повече неща, от които комунистите се въздържаха. Ние — зад гърба на Стоян Русев, той зад гърба на БЗНС — и материалите влязоха в Постоянната комисия. С това заседание комисията живна. Об

съждаше се нещо важно, нещо, което всички желаеха от давна. И може би това бе най-дългото заседание. Конфузът настъпи, когато дойде време за решение. Защото всички разбраха, че то може да бъде само едно. „Да се спре обгъвяването на Русев!“ А спрокът за това решение? А оттоворникът?

Тишина и криви усмивки изпълниха залата. Чуха се предложения за Международния съд в Хага, призив за помощ от Съветския съюз, за обръщение до Организацията на обединените нации. Това, че никои не помисли за партия и правителство в този момент, показва, че бяхме престанали да вярваме в тях, въпреки че публично се кълняхме в беззаветна вяроост.

След два дена при случайна среща инж. Русев хитроуато прошепна: „Оформихме решение — материалът да бъде внесен за разглеждане в Изпълкома, на съвместно заседание.“

Формулировката на Пилат Понтийски и този път бе на правила услуга. Но докога!